

Crescendo.

I.

Kot morska planjava je moje srce,
s svetlobo nebes posejana,
in ladjice bele na morju stoje
in nobena za ceste pomorske ne ve
in nobena ne ve do pristana.

Kot mrtvi galebi leže vrh morja —
— — — le kadar se jezno valovje igra
in izkravela je zarja,
se vzpno, da otmejo tovore zlata,
— a vse so, — ah, vse — brez krmarja.

Ko dan se nanovo z nočjo poroči,
obsevan od jutranje zore,
kot živa poljana morje valovi,
ah ladjice, — vsaka si jadro razpni
in pripelji do cilja tovore!

Kot morje mi v prsih srcé je širnó
in v dalji že vidim pristane —
v dežele nebeške igra mi oko — — —
— a ladjice bele in drago blago
v dnu morja mi leže — pokopane!

II.

Po polju grem in svetle zvezde z mano
 gredo v brezbrežnost sladke te noči
 in hrepenenje — dolgo že neznano
 v dnu moje tihe duše se rodi . . .

To hrepenenje pokosi vesolje,
 ta zvezdna cesta v večnost me pelja,
 pod mano sanja pomladansko polje,
 stotisoč zvezd mi sveti vrh neba.

Kako strastno se zvezdam ogenj bliska,
 kot dogoreti moral bi nocoj,
 stotisoč želj mi v polnem srcu vriska,
 po nebu gre stotisoč zvezd z menoj!

III.

In dahnila je vesna na poljane
 in solnce je prižgalo sveti žar,
 v stobarven plašč ogrinja se природа,
 kot da ovenčan bi bila oltar.

Mogočna pesem se glasi čez trate,
 v stožarkem solncu barve jo pojo
 in morje jo šumi ob trdih skalah,
 v gorečih zvezdah poje jo nebo.

Hej, to je moč, ki v teh akordih žije,
 in to je strast, ki do neba kipi,
 in to je kri, ki po življenju vpije,
 in to je luč, ki ne pozna noči.

In barve govorijo moji duši
 in morje in nebo ji šepeta:
 „Veruj v to moč, ki vse okove zruši,
 veruj v to strast, ki ne pozna mejá!“

Pavel Grošelj.

